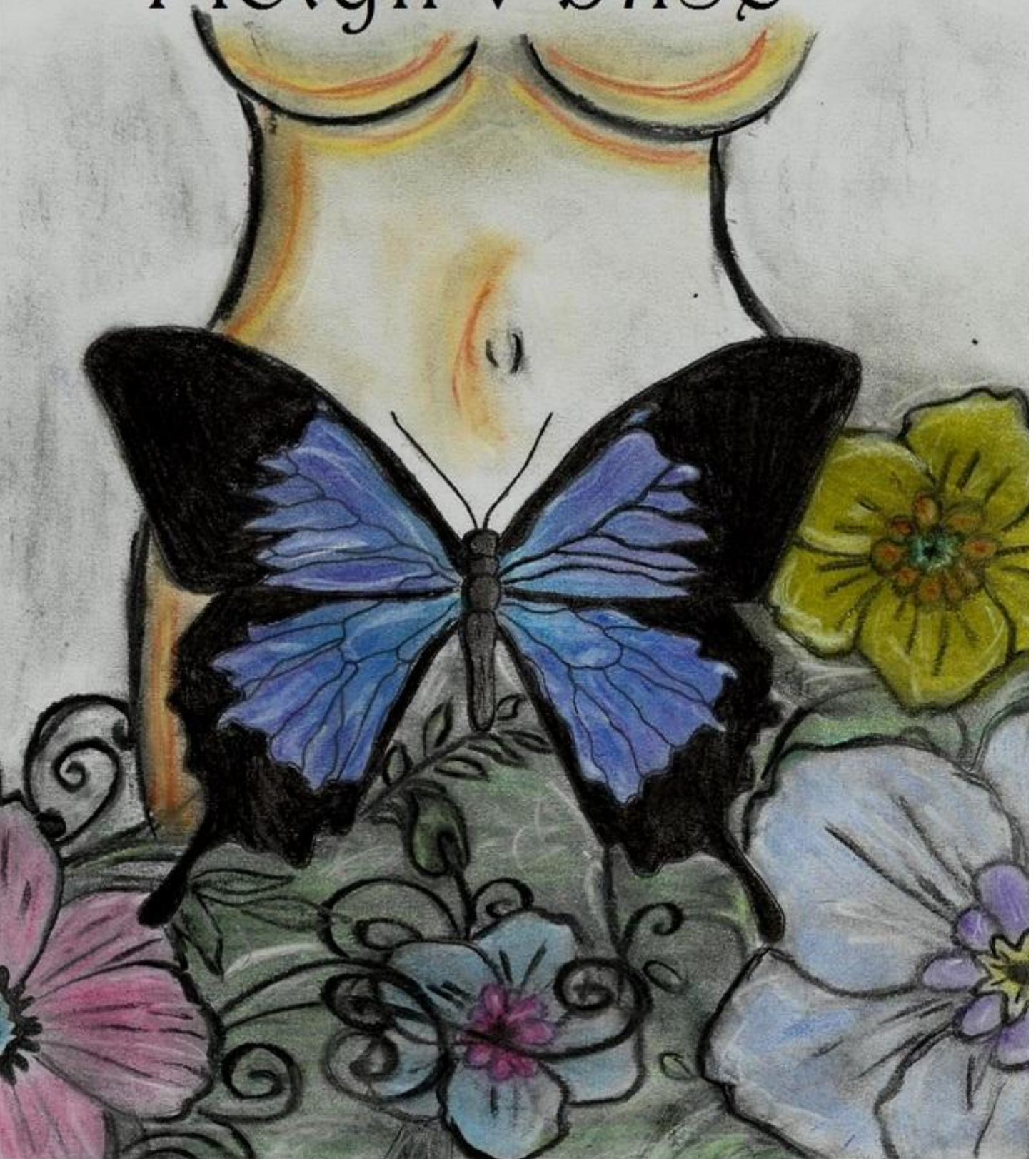


Josefina Šílená

Motýli v bñše



Josefina Šilová

Motýli v břiše

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz

rok vydání: 2015

©Jan Šuba-Makniha.cz

©Všechna práva vyhrazena !

ISBN 978-80-88080-08-4 (pdf)

1.

-ČAJOVÁ RŮŽE-

„Kočičková!“ ozval se profesor Herman od katedry a podíval se na mě do předposlední lavice u okna, kde jsem seděla už třetím rokem s Leonou.

Vstala jsem, upravila si své vzdušné žluté letní šatičky na ramínka, a vzala z lavice kytici růží, kterou mi máma vlastnoručně uvázala z naší zahrady pro dnešní den.

„Ta trojka z matematiky, ti to pěkně zkazila, mohlo být vyznamenání,“ dodal smutně, když mi podával vysvědčení.

„Já vím,“ řekla jsem a předala mu kytici růží. S naší profesorkou matematiky je to těžký, blesklo mi hlavou, ale nahlas jsem nic neřekla.

„Doufám, že to příští rok napraviš,“ vzal si ode mě kytici.

„Pokusím se,“ pípla jsem a šla jsem si zpět sednout do lavice.

„Ukaž,“ naklonila se Leona nad papír, který jsem položila na lavici. „Ona ti fakt tu trojku dala? To je kráva,“ řekla jen.

„Asi si na mě musela zchladit žáhu.“

„Třeba se jí přes léto podaří otěhotnět a budeme mít někoho jiného,“ utěšovala mě Leona.

Profesorka matematiky totiž toužila otěhotnět. Vůbec se jí to nedařilo a tak začala chodit k mé mámě do ordinace. Bohužel veškeré pokusy nedopadly a ona si na mě zasedla, jako pomstu za neúspěšnou léčbu.

„Máma jí poslala do lázní, tak doufám, že se jí to povede,“ řekla jsem Leoně.

Bylo mi naší profesorky spíš líto. Přála bych jí velkou rodinu. Sama ji mám v plánu, ale nejdřív ovšem musím příštím rokem odmaturovat a zvládnout vysokou. Sama ještě nevím jakou, ale na to je času dost.

Čekalo nás ještě poslední vzvonění pro čtvrtáky. Celá škola si stoupla na kraj schodiště pomalu od půdy až k šatnám. Školník zapnul zvonek a my všichni jsme tam stáli a plácali si do dlaní, zatím, co čtvrtáci scházeli po schodišti dolů, rovnou ze dveří našeho gymnázia. Některé holky byly tak dojaté, že i brečely.

„To nechápu,“ naklonila se ke mně Leona. „Až za rok budu na jejich místě, vystřelím odtud, jako špunt ze šampáňa.“

„Kdo ví, co bude za rok,“ řekla jsem.

„To je fakt,“ přikývla Leona. „Hele raději pojď na kávu a něco dobrého k ní. Musím si obalit nervy. Až táta uvidí ty moje dvě čtyřky, čeká mě přinejmenším dvouhodinová přednáška o tom, jak jsem lehkovážná a nezodpovědná. Moje heslo je prolézt a odmaturovat, ale to mu jaksi nemůžu říct,“ mířila už se mnou na náměstí do cukrárny.

Venku byly ve stínu stolečky se slunečníky. Usadily jsme se k jednomu stolku. Místo kávy jsem zvolila rovnou zmrzlinový pohár. Leona si dala espresso, a větrník.

„Konečně prázdniny,“ opřela se spokojeně Leona o opěradlo, když spořádala celý karamelový větrník. „Co budeš dělat první prázdninový den?“ koukla na mě přes tmavé sluneční brýle, které si nasadila, aby mohla v klidu pozorovat okolí a hlavně kluky.

„No vidíš, ty bláho,“ koukla jsem na hodiny na věži. „Musím na zámek. Slíbila jsem kastelánovi, že se tam do jedenácti objevím. Když hned vyběhnu, tak při troše štěstí stihnu autobus,“ podávala jsem Leoně stokorunu, aby za mě zaplatila a bez rozloučení, jsem běžela směrem na nádraží.

Znojmo je sice jedno z menších měst, ale když se musí přeběhnout skoro celé centrum až na nádraží, zdá se mi větší, než Brno.

„Ale néééé!!!“ zakňučela jsem, když jsem viděla jen zadek právě odjíždějícího autobusu. Úplně zbytečně jsem se šla kouknout na jízdní řád, abych zjistila, že další autobus mi jede až za dvě hodiny.

Ovívěla jsem se složkou s neúspěšným vysvědčením, tedy pro mámu určitě, a přemýšlela, co dál. Pokud chci udělat dobrý dojem na kastelána, nezbylo mi nic jiného, než jít pěšky na výpadovku ze Znojma a stopnout si nějaké auto.

Aut tady jezdilo požeňnaně, ale skoro samá Rakouská značka. Bylo mi takové vedro, že jsem se odhodlaně nadechla a mávla na blížící se červenou octávii. Když auto zastavilo, všimla jsem si, že má Brněnskou SPZ a za volantem seděl nějaký kluk. Dokonce moc hezký kluk, proběhlo mi hlavou. Hnědé vlasy zastřižené na patku a pomněnkově modré oči lemované hustými černými řasami, že by mu je mohla kdejaká holky závidět.

„Kam to bude, krásko?“ ptal se mě, přes stažené okýnko.

„Na zámek,“ oplatila jsem mu jeho zářivý úsměv.

„Na prohlídku? A sama?“ otevřel mi dveře ze vnitř.

„Ne, já tam bydlím,“ překvapila jsem ho svou odpovědí.

„Tak si nasedni, zámecká krásko,“ řekl.

„Jak to, že stopuješ, to nemáš odvoz, co by se hodil pro někoho, kdo bydlí na zámku?“

„Zrovna včera se rozbilo kolo na zámeckém kočáře,“ řekla jsem vážně. „A druhý kočár je táty, ten ho ovšem nerad půjčuje.“

Pochopil, že to byl vtip. Srdečně se zasmál.

„A co ty? Jedeš se z Brna podívat na zámek?“

„Ani ne, jedu k tetě na prázdniny, trochu si odfrknout do jedné vesničky tady nedaleko. Ale na zámek se určitě podívám,“ mrknul na mě.

Zastavil mi před zámeckou bránou. „Jako zámeckou paní, bych tě mohl zavést až ke vchodu, ne?“ ptal se.

„To sice ano, ale ty davy lidí, by nám jaksi bránili,“ ukázala jsem před sebe, kde se trousilo docela dost návštěvníků zámku.

„To je fakt, pěšky tam budeš dřív,“ uznal. „Sem chodí tolik lidí pořád?“ upřel na mě ty krásné pomněnkové oči.

„V létě je tu víc, než šedesát pět tisíc návštěvníků,“ vyhrkla jsem ze sebe jednu z mála informací, které mi utkvěla v paměti, když jsem si zde byla před měsícem domlouvat brigádu, coby průvodce.

„Tak to máte pořád barák plný lidí, co?“ smál se.

„Díky za svezení,“ usmála jsem se na něj a vystoupila z auta.

„Počkej,“ zastavil mě. „Když sem přijdu na prohlídku, uvidíme se?“

„Možná jo, možná ne,“ mrkla jsem na něj a prošla bránou kolem prodejny upomínkových předmětů.

Dala jsem si záležet na ladné chůzi. Cítila jsem, jak mi jeho pohled propaluje záda. Hlavně se neotočit, říkala jsem si pro sebe.

„Ahoj, kde najdu pana Kříže?“ ptala jsem se jednoho brýlatého, uhrami podřobaného kluka s mastnými vlasy, se svazkem velkých klíčů v ruce, podle čeho jsem si tipla, že tady dělá průvodce.

„Ty hledáš tátu?“ prohlížel si mě od hlavy k patě, přes upatlaná skla brýlí.

„Ne, já hledám pana Kříže,“ řekla jsem.

„No, ale to je můj táta,“ vysvětlil.

„Aha,“ pochopila jsem. „A řekneš mi, kde ho najdu?“

„Za chvíli tady bude. Čítám, že za pět minut bude končit s prohlídkou.“

„Dík,“ řekla jsem jen a posadila se na jedinou volnou lavičku, do které pralo slunce ze všech sil. Asi proto byla volná, napadlo mě, ale zůstala jsem na ní sedět.

Na nádvoří se vynořilo asi dvacet lidí z jedné dveří, které za nimi zamykal kastelán. Když se přesvědčil, že jsou dveře zamčené, posunul si na kořen nosu své dioptrické brýle a rozhlížel se po nádvoří. Upřel svůj zrak na hodiny, které právě odbíjely jedenáctou hodinu.

„Jste přesná, to rád vidím,“ usmál se na mě, když jsem k němu přišla blíž.

„Dobrý den,“ pozdravila jsem.

„Tak vás tady vítám,“ podal mi upocenou dlaň ve stylu leklé ryby.

Trochu jsem se otřásla odporem a ruku nepozorovaně utřela do boku svých šatů tak, aby to neviděl.

„Děkuji,“ řekla jsem jen.

„Kdy můžete nastoupit?“ vyslovil spíše jen řečnickou otázku, protože ihned pokračoval.

„Nejvíce by nám pomohlo, kdyby to bylo už zítra. Bude pátek a až do neděle je to tady hotové boží dopuštění.“

„Tak tedy zítra,“ souhlasila jsem.

„Výborně,“ řekl spokojeně. „Provází se tady od 9 – 18 hodin. Měla byste tady být, ale hodinu předem, aby se stihlo vše připravit. Budete se střídát s ostatními. Týden na ráno a týden na odpoledne. Do toho jsou tady ještě svatby, ale to je v režii někoho jiného.“

„Fajn,“ souhlasila jsem.

„Dobrá,“ řekl tedy. „Jděte nyní na prohlídku s Vítkem, mým synem a potom bych vám doporučoval ještě jednu se mnou, kdy byste si malý kousek zkusila už sama, pod mým dohledem.“ Na odpověď nečekal. Ukázal na schodiště, kde stál Vítek a kontroloval vstupenky návštěvníků.

„Vítku,“ kývl na něj. „Tady Petra bude od zítra provázet s námi, tak ji vezmi s sebou na prohlídku,“ řekl jen a vytratil se ze schodiště, jako Gin z pohádky.

„Ahoj,“ řekla jsem.

„Ahoj, tak vítěj v jámě lvové,“ usmál se docela mile a ukázal mi, abych šla dál.

Prohlídka byla ve Vítkově podání docela zajímavá. Zámek znám, jako své boty. Chodím sem už od malička, protože od narození bydlím ve vesnici, která je od zámku vzdálená zhruba čtyři kilometry.

Při druhé prohlídce, kterou jsem absolvovala s kastelánem Křížem, jsem dostala slovo ihned na začátku. Seznámila jsem tedy návštěvníky se sálem předků, představila jim majitelé tohoto panství v podobě několika jejich soch. Rozvykládala jsem se o freskách na stropě a svůj výklad jsem zakončila na terase, kam se vcházelo přímo ze sálu předků.

„Tohle nebylo vůbec špatné,“ zhodnotil můj výkon Kříž, když upozornil návštěvníky, aby si nazuli papuče. „Je ti rozumět, artikulaci máš dobrou. Je vidět, že ses pečlivě připravila,“ chválil mě dál.

Z venku se ozval dunivý hrom. Asi se venku změnilo počasí. Vykoukla jsem oknem na nádvoří, kde se vlivem větru palmy v květináčích začaly ohýbat pomalu až k zemi.

„Nebudu tě více zdržovat,“ usmál se na mě Kříž. „Proklouzni hlavním vchodem a zítra přijď v jednu,“ podal mi opět ulepenou a upocenou ruku a zamířil za tlupou návštěvníků.

„To tě táta nevzal?“ ptal se mě Vítek na nádvoří, kde popíjel vodu z pet lahve.

„Ale jo, vzal,“ usmála jsem se. „Zítra přijdu,“ mířila jsem k odchodu.

„Tak se budu těšit,“ zamával mi.

Na autobusové zastávce stálo několik lidí. Z toho jsem usoudila, že by mohl za chvíli jet. Obloha se pomalu zatahovala a mírně se ochladilo. Vítr foukal dál a bylo to velice příjemné, po tom příšerném vedru, které bylo ještě před hodinou. Ozval se burácející motor autobusu. Když se objevil v zatáčce, začaly na zem dopadat první velké těžké kapky. Autobus byl docela plný, ale jedno místečko jsem přece jen na sednutí našla.

„Ahoj Petruško,“ oslovila mě sousedka z naší vesnice, která seděla vedle mě. „Odkud jedeš?“

„Ze školy,“ usmála jsem se na ní.

„Aha, dneska bylo vysvědčení, že?“

„Ano,“ odpověděla jsem a zjistila, že svou složku nemám. Marně jsem přemýšlela, kde jsem ji nechala. Na zámku? Šrotovalo mi hlavou. Ale kde? No jasně, blesklo mi hlavou. V autě. Sakra, zlobila jsem se na sebe. Položila jsem ji na palubní desku a zapomněla ji tam.

Konečně nás autobus vyplivnul v mé rodné vísce. Sousedka mi popřála hezké prázdniny a odcházela přes náves ke svému domu. Po dešti nebylo ani památky. Jen trošku sprchlo a mírně se pročistil vzduch.

„Petro!!!“ volal na mě někdo od místní letní zahrádky, která patřila k jedné ze dvou hospod.

„Pojď na jedno!“

„Možná později,“ mávla jsem tím směrem.

Prošla jsem velkými vraty, která vedly na náš statek. Jediný, kdo mě radostně vítal, byla Samba, náš černý labrador. Podrbala jsem ji za uchem a šla po schodech do domu.

„Ahoj!“ volala jsem v chodbě a boty vyměnila za své domácí pantofle.

„No to je dost,“ vykoukla máma z kuchyně. „Kde se touláš tak dlouho?“

„Na zámku maminko, na zámku,“ otevřela jsem lednici a vytáhla z ní džbán s ledovým čajem.

„Aha, já zapoměla,“ řekla smířlivě. „Za chvíli musím na noční. Tak co vysvědčení?“ ptala se a míchala něco na sporáku. „Vyznamenání?“

„Trojka z matiky,“ shrnula jsem výsledek.

„Tak to je škoda,“ řekla poklesle. „Ale neklesej na mysli, příští rok to bude lepší.“

K mému velkému štěstí máma nechtěla vysvědčení vidět.

„A kdy nastupuješ na zámek?“ vyzvíдалa dál.

„Zítra.“

„Cože? Už?“

„To víš. Zítra je pátek a tři dny náporu před námi,“ citovala jsem kastelána Kříže.

„Aspoň se nebudeš flákat a vyděláš si nějakou korunu.“

„Ještě jsi zapoměla dodat, že si vymluvím hlasivky,“ dodala jsem.

„Petro!“ sykla na mě varovně máma. „Hele, tady máte s tátou guláš. Kdo ví, kdy se vrátí, ale on si ho najde. Já musím za chvíli jet. Ještě bych si ráda dala sprchu a kávu. Jestli přijdou bouřky, tak se celou noc nezastavím,“ vzdychla.

Už od malička od mámy vím, že se nejvíce mimin rodí za bouřky.

„Nezapomeň zalít zahradu a dát králíkům a slepicím!“ volala na mě máma při odchodu.

Sprchu jsem si dala také, hned, jak máma odjela do nemocnice. Akorát jsem si nabírala guláš na talíř, kdys se Samba rozštěkala.

„Samba!“ volala jsem na našeho psa a vyšla ze dveří. Na dvoře stál Lukáš.

„Ahoj,“ řekl vesele. „Čekal jsem, že se mi ozveš, ale marně.“

„Pojď dál,“ usmála jsem se na něj.

Vyšel za mnou po schodech nahoru, na předposledním se zastavil a krásně mě políbil.

„Stýskalo se mi,“ pošeptal mi do ucha. „Čekal jsem na tebe u autobusu.“

„Přijela jsem pozdějším. Musela jsem na zámek.“

„A?“ ptal se, když jsme vcházeli do domu.

„Zítra nastupuji,“ oznámila jsem mu.

„Už?“ řekl smutně. „Já mám do pondělka volno.“

„A já mám volno až v pondělí,“ řekla jsem smutně.

„Tak to se moc nevidíme.“

„Neklesej na myslí,“ líbla jsem ho na tvář. „Brigádu máme oba jen na měsíc a půl. Posledních čtrnáct dní v srpnu si někam vyrazíme.“

„Nechceš jít na diskotéku?“ navrhl Lukáš. „Tedy podle toho, kdy musíš zítra vstávat.“

„Dobrý nápad. Na zámku mám být až v jednu,“ usmála jsem se.

„Aspoň něco.“

„Nemáš hlad?“ ptala jsem se Lukáše, který byl u nás, jako doma. Chodili jsme spolu už od posledního ročníku na základní škole. Já šla po ní za gymnázium a Lukáš na veterinu.

Bez odpovědi si Lukáš nabral na talíř guláš a přikusoval k němu chleba.

„Musím ještě zalít zahradu a obstarat naše zvířectvo,“ řekla jsem, když jsem dojedla.

„Pomůžu ti,“ nabídl se Lukáš. V kůlně si vzal strunovou sekačku a po chvíli dával králíkům čerstvou travu.

Já kropila zahradu. Asi pršet nebude, řekla jsem si pro sebe, když jsem koukla na oblohu. Mohla jsem to mít bez práce. Ještě jsem dala Sambě čerstvou vodu a mohla jsem se jít převlíct. Nanesla jsem si trochu řasenky a lesku na rty. Oblékla jsem si černé šaty, které se zavazovaly za krkem. V nich mi vyniklo krásné opálení, kterého jsem dosáhla na práci na zahradě. Akorát jsem si připínala stříbrný řetízek s přívěskem ve tvaru sluníčka.

„Skočím se jen převlíct a sejdem se na zahrádce,“ strčil Lukáš na chvíli hlavu do dveří.

„Anebo bychom mohli využít, že jsme tady sami,“ mrkl na mě a zadíval se na mé letiště.

„Nemám náladu,“ řekla jsem. Sex mě vůbec nebavil, nechápu, co se na něm Lukášovi a ostatním líbí. Líbání je fajn, to jo, ale víc nic.

Lukáš nenaléhal a šel se domů převlíct.

Ještě stříbrný náramek a prstýnky. Hnědé kudrnaté dlouhé vlasy mi volně splývaly pod ramena. Na poslední chvíli, jsem se rozhodla dát si do nich stříbrnou čelenku se spoustou kamínků, které se krásně třpytily. Ještě do malé kabelky přes rameno mobil, peníze a mohla jsem vyrazit.

„Ahoj dcero,“ překvapil mě před domem táta.

„Ahoj tati,“ smála jsem se na něj. „Jak to šlo?“

„Ale,“ mávl rukou. „Nestojí to ani za hovor. Myslel jsem, že dnes tu ordinaci snad nezavřu. Už aby Lukáš dostudoval a mohl se se mnou střídát,“ povzdechl si.

Táta, jako jediný veterinář v okolí, byl dost vytižený. Ale práce ho naštěstí bavila.

„Co výzo?“ ptal se, když zamykal auto.

„Trója z matiky,“ pokrčila jsem rameny.

„Jsou horší věci na světě,“ řekl povzbudivě. „Máma je doma?“ hodil bradou k domu.

„Je na noční.“

„A kam máš namířeno?“

„Jdu si trošku zatancovat. Zítra mám být v jednu na zámku, tak budu odpočatá, neboj,“ políbila jsem ho letmo na tvář. „Večeři máš na sporáku. Zvířata jsou nakrmená a napojená, zahrada zalitá,“ informovala jsem ho.

„Hodná holka,“ pochválil mě. „Vezmi si klíč, asi si skočím na jedno,“ mrkl na mě a šel do domu.

„No konečně!“ volal na mě Jirka. „Už jsme mysleli, že tady zapustíme kořeny, že?“ otočil se na ostatní mládež z naší vesnice, která seděla společně u jednoho stolu.

„Ahoj,“ pozdravila jsem je všechny najednou.

„Kde máš Lukáše?“ ptala se Hedvika.

„Za chvíli přijde,“ odpověděla jsem a přijala půllitr piva od Nikoly, která tady dnešním dnem začala svou brigádu.

„Tak na prázdniny a sladké nic nedělání,“ pozvedl svůj půllitr Jirka.

„Na prázdniny,“ řekla jsem a přitukla si s ním. „Kde je Iveta?“ ptala jsem se, když jsem Ivetu nikde neviděla.

„Přijde později. Přijel k nim někdo na návštěvu, tak plní společenské povinnosti,“ informovala mě Nikola.

Lukáš se objevil akorát, když jsme si začali vyprávět vtipy. Smála jsem se tak, až jsem brečela. Posadil se vedle mě, a když dopil pivo, všichni jsme se zvedli a šli na místní diskotéku.

„Dnes hraje nějaký nový Diskžokej z Brna,“ informovala mě Lucie. „Strejda ho sem nalákal.“

Lucčin strýc byl majitelem místního kulturního domu. Snažil se, aby se místní kulturně vyžili, jak to jen jde. Pořádal zábavy pro starší i pro mladé.

Hned po zaplacení vstupného jsem s razítkem na ruce byla zatažená Jirkou k baru. „Dáme panáka?“ ptal se.

„Ale malýho,“ řekla jsem. „Noc je ještě mladá.“

Diskžokej, spustil nějaké šílené techno, které nemám vůbec v oblíbě. Sál byl docela narvaný. Největší stůl byl rezervovaný pro nás. Tancovali pouze tři lidé. No tancovali. Jejich tanec by se dal srovnat s pohyby robotů.

„Výbornej DJ,“ řekla jsem Lucii.

„Fakt? Mně se zdá, že hraje příšerně,“ řekla vážně.

Lucie nepochopila moji narážku, a já to nechala být.

Když hrála asi hodinu stejná hudba, Jirka to nevydržel a šel za diskžokejem.

„Prý se toto hraje v Brně a nic jinýho nemá,“ informoval nás.

„A to mu nevadí, že tancuje tak málo lidí?“ nechápal Tonda.

„A teď trochu zpomalíme,“ ozvalo se z reproduktorů.

„No sláva!“ zvolal radostně Lukáš a vytáhl mě tancovat.

Po sérii ploužáků jsme se vrátili ke stolu, kde už byla Iveta.

„Ahoj!“ volala na mě od protější strany stolu.

„No to je dost, kde se flákáš?“

„Přivedla jsem bratrance,“ ukázala na kluka, který seděl vedle ní. „To je Viky a tohle je Petra,“ představila nás Iveta.

Viděla jsem kluka, který mě dnes vezl na zámek, jak se natahuje přes stůl a podává mi ruku. Smál se, a když jsem mu podala ruku, přitáhl si mě blíž a políbil na rty. Překvapením jsem zamrkala. Posadila jsem se na svou židli a Lukáš mě objal kolem ramen, aby Viky viděl, že nejsem volná. Tomu bylo jeho gesto volné. V klidu si zapálil cigaretu a koukal se na mě. Z toho pohledu jsem byla docela nervózní. Snažila jsem se normálně bavit, ale pod Viktorovým pohledem mi to jaksi nešlo.

„Jak to, že netancujete mládeži?“ přišel za námi Luciin strýc.

„Na tohle?“ ptala se Lucka.

„Ono to nejde?“ ptal se překvapeně.

„Tak to zkus,“ pokynula mu směrem na prázdný parket.

Dotyčný na chvíli odešel. „Špatná zpráva,“ zvolal na nás. „Nic jiného nemá.“

„To už víme taky,“ řekl Jirka.

„A co kdyby, jsme si donesli vlastní cédéčka?“ navrhla Lucka.

„Proč ne?“ souhlasil její strýc.

„Petro, ty to máš nejbliž,“ mrkla na mě Lucie. „Dones něco.“

Nechtělo se mi samotné, ale Lukáš byl asi na WC, tak jsem šla.

„Nechceš odvést?“ ozval se za mnou venku hlas.

Otočila jsem se po hlase, aniž bych si byla jistá, že to bylo na mě. Za mnou stál Viky.

„Odvést? A kam?“ ptala jsem se nechápavě.

„No domů pro céděčka.“

„Ani ne, mám to kousek.“

„Na zámek to zrovna kousek není,“ odpověděl.

„No to není, ale domů to mám kousek.“

„Takže jsi mi lhala?“ ptal se překvapeně.

„Tak trochu,“ přiznala jsem se.

„Ale doprovodit tě můžu, ne?“

Na odpověď nečekal a přidal se ke mně.

Doma nikdo nebyl. Samba přivítala Vikyho. Pořádně si ho očichala a zalezla zpátky do boudy. Viky šel se mnou do domu, až do mého podkrovního pokoje.

„Máš to tady hezký,“ rozhlížel se po pokoji.

Stála jsem před stojanem s céděčkami a několik jich vybrala. Potom jsem šla ke dveřím a Viky pochopil a šel se mnou.

„Kde jsi byla?“ ptal se mě Lukáš.

„Pro céděčka,“ podala jsem mu několik disků, co jsem přinesla.

„A to jako s ním?“ ukázal na Vikyho.

„Jen mě doprovodil,“ usmála jsem se. „Snad bys nežárnil.“

Na to mi Lukáš neodpověděl. Vzal si ode mě disky a donesl je diskžokejovi. Za chvíli jsme už všichni tancovali a velice dobře se bavili. Tedy všichni, až na Vikyho. Ten celou dobu seděl u stolu, popíjel kofolu a kouřil.

Musela jsem se jít napít. Sedla jsem si ke stolu, u kterého byl jen Viky.

„Unavená?“ ptal se.

„Spíš žíznivá,“ řekla jsem a vypila sklenici minerálky na ex.

DJ změnil hudbu na sérii ploužáků.

„Ty netancuješ?“ ptala jsem se ho.

Viky místo odpovědi vstal a postavil se přede mě. „Smím prosit?“ zeptal se mě. Na odpověď svým způsobem nečekal. Místo toho mě chytil za ruku a vedl mě na parket.

„Já ti ji vrátím,“ řekl Lukášovi, když jsme procházeli kolem něj.

Usmála jsem se na Lukáše a poslala mu vzdušný polibek. Ten si šel sednout ke stolu a nespustil z nás oči.

Viky tedy tancovat uměl. Krásně mě vedl, točil se mnou a nenechal mě ani jednou zaváhat.

„Hezky tancuješ,“ řekla jsem mu, když hudba dohrála.

„Kdykoli k službám,“ usmál se na mě Viky a jeho krásné oči se na okamžik zúžily, jak se na mě upřeně podíval.

Z toho pohledu mi naskočila husí kůže. Rozum mi velel ústup. Sedla jsem si vedle Lukáše a políbila ho na rty.

„Spokojená?“ ptal se mě ironicky.

„Docela jo,“ napila jsem se od něj piva.

„Vidím, že se krásně bavíš.“

Na to jsem neodpověděla. Chytla jsem ho za ruku a vedla ho z kulturáku ven.

„Co je s tebou?“ ptala jsem se hned za dveřmi Lukáše. „Chováš se, jako žárlivý cvok.“

„Promiň,“ pošeptal mi do vlasů. „Ten frajer mě prostě nesedí.“

„Ale to je tvůj problém. Hele, je to Ivetin bratranec, je tady nový, tak mu to nestěžuj.“

„To jsi s ním musela pro ty céděčka?“

„Já mu to nenabízela,“ usmála jsem se. „Jen mě doprovodil. A jestli se ke mně nepřestaneš chovat jako ke svému majetku, tak to bude špatný.“

„To dělám?“

„Jo,“ zasmála jsem se. „Mám tě ráda, to víš. Chodím s tebou a s nikým jiným. Když jdeš tancovat s nějakou cizí holkou, chovám se normálně, protože ti věřím, tak laskavě věř ty mě.“

„Já jen, že se chová tak...“

Nenechala jsem ho větu dokončit. Raději jsem ho umlčela polibkem. Stáli jsme tam kousek od vchodu a líbali se.

„Tady seš! Konečně jsem tě našla!“ volala na Lukáše Marta jeho sestra. „Musíš se mnou domů a hned. „Koza rodí a má potíže. Kočička už je tam, ale poslal mě pro tebe.“

„Mám jít taky?“ ptala jsem se honem.

„To by bylo zbytečný,“ řekla mi Marta a táhla Lukáše domů.

Vrátila jsem se tedy do sálu, kde začala nějaká šílená hádka. Pár opilých kluků slovně napadalo několik ostatních z vedlejší vesnice. U slovní potyčky dlouho nezůstalo a přidali se k nim pěsti.

„To tady máme pokaždé tak veselo?“ smál se Viky.

Vedle mě přistála židle, kterou někdo po někom někdo hodil a chvíli na to letěl půllitr.

„Bacha!“ zvolal Viky a jednou rukou mě k sobě přitáhnul.

Nechápavě jsem se rozhlídla. Půllitr mě díky Vikymu minul a roztříštil se o zeď.

„Tady je to o život,“ dodal Jirka.

„Tak změním lokál, ne?“ zvedla se Lucie.

Skoro jsme vyběhli ze sálu. „Kde je Lukáš?“ ptala se mě Žaneta.

„Musel domů. Koza rodí, má nějaké problémy.“

„Kam teď?“ ptal se Viky.

„K vodě?“ navrhl Jirka. „Tam budou mít ještě otevřeno.“

Společně jsme se vydali kolem kostela a bytovek lesem k vodě. Tma byla už pořádná, ale našťáště jsme nešli zkratkou lesem, ale po silnici.

Dole bylo docela narváno, ale místo se našlo. Odskočila jsem si na WC a u baru si koupila velkou točenou limonádu.

„Co to piješ za lektvar?“ smál se Jirka.

„Náhodou, to není vůbec špatný,“ napila jsem se zhluboka.

„Když myslíš,“ dodal pochybovačně. „Ale takhle ti to bude chutnat víc,“ mrkl na mě a hrkl mi tam panáka absintu, který měl v ruce.

„Juro, ty cvoku!“ zvolala jsem.

„Tak ochutnej,“ pobídl mě. „Není to lepší?“

„Ani ne,“ postavila jsem sklenici na stůl.

Asi po dvou hodinách byli všichni na mol. Hlavně kluci. Viky byl střízlivý a já na sobě cítila mírnou opilost.

„Tak mládeži,“ přišel číšník k našemu stolu. „Budeme platit. Zavíráme.“

„To už je tolik hodin?“ zděsila jsem se.

„Budou tři, slečno,“ informoval mě číšník.

„Někam spěcháš?“ ptal se Jirka těžkým jazykem. „Hele Viky,“ otočil se na Viktora. „Víš, co je nejlepší udělat ve tři ráno?“

„Tak to netuším,“ smál se jeho artikulací.

„Jít se vykoupat.“

„Výborný nápad!“ zvolala Lucie a ostatní se k ní přidali.

„Že mám pravdu, Petro?“ ptal se mě Jirka.

„Určitě, ale beze mě,“ vstala jsem. „Já odcházím do hajan. Od zítřka jsem pracující člověk.“

„Ty se nebojíš jít sama?“ přišla za mnou Žaneta. „Co když Horáčkovi zase utečou býci? Nebo chceš jít lesem?“

„Lesem ne, to raději risknu ty býky,“ řekla jsem se staženým žaludkem.

Rozloučila jsem se a vyrazila po cestě k domovu. Litovala jsem toho, že se mnou není Lukáš.

Chvíli jsem kráčela svižným krokem, ale v kopci jsem zmírnila tempo. Připadalo mi, že za sebou slyším nějaké funění. Nastražila jsem uši, jako netopýr. Funění se přibližovalo. Nevěděla jsem honem co dělat. Zrychlila jsem krok do mírného poklusu.

„Petro!“ ozvalo se po chvíli do ticha. „Petro, počkej!“

Zastavila jsem se a oči upírala do tmy. V uších mi tepalo a nebyla jsem si jistá, jestli se mi to jenom nezdálo.

„Je tam někdo?“ ptala jsem se odhodlaně.

„Jo, já,“ zazněla odpověď do tmy.

Z ničeho nic, se přede mnou objevil Viky.

„Co mě lekáš?“ vytkla jsem mu.

„Já?“ ptal se smíchy. „Já tě jdu vyprovodit,“ dodal. „Tedy, jestli chceš.“

Neodpověděla jsem mu a rozešla se nahoru do kopce. Přidal do kroku a společně jsme mlčky kráčeli směrem do vesnice.

„Počkej,“ zastavila jsem se.

Viky nechápal, ale zastavil se jako já.

„Slyšíš?“ ptala jsem se ho.

„Někdo tady dupe,“ řekla jsem potichu. „Horáčkovi býci.“

„Co teď?“ ptal se Viky. Chtěl vypadat klidně, ale moc se mu to nevedlo.

Dupání na pravé straně nabíralo na síle.

„Do lesa,“ napadlo mě jediné řešení.

V rychlosti jsme se dali oba do leva, kde byl temný les. Klopýtali jsme přes popadané větve a pařezy stromů.

„Takhle to nepůjde,“ zastavil se Viky. Vytáhl z kapsy mobil a svítil nám na cestu. „Musíš mě vést, já to tady neznám,“ chytil mě za ruku.

Po chvíli jsme našli lesní cestu, po které jsme se vydali do kopce.

„Teda tady je tma jak v...“

„V lese,“ dokončila jsem větu za něj.

Oba jsme se smáli. Cesta se klikatila nahoru a my po ní chvíli klopýtavě kráčeli. Vlevo od nás byl prudký svah a vpravo hluboká strouha.

„Už tam budeme?“ ptal se Viky.

„Jsmo teprve tak v půlce,“ odhadla jsem. Zastavila jsem se a zaposlouchala se do divných zvuků nočního lesa.

„Co je?“ zašeptal Viky.

„Slyšíš?“ nastražila jsem uši.

„Ne,“ řekl po chvíli.

Chtěla jsem se rozejít dál, ale kolem nás najednou z ničeho nic přeběhlo něco velikého. Běželo to takovou rychlostí, že jsem nestačila ani úlekem vyjeknout. Hned na to běželo něco dalšího. Bylo to menší, za to jich bylo několik.

Vyjekla jsem hrůzou a chytila se Vikyho kolem krku.

„To byli srnky,“ řekl tichým hlasem. „A to první asi jelen.“

Propukla jsem v pláč z toho, jak jsem se lekla.

Viky mě pevně držel a nechal, ať mu slzy promáčím košili.

„Dobrý?“ ptal se a hladil mě po vlasech.

Místo odpovědi, jsem jen zakroutila hlavou.

„Asi bych hrůzou umřela, kdybys tady se mnou nebyl,“ popotahovala jsem.

„Už je to dobrý,“ pohladil mě po tváři. „Raději půjdeme, než vyběhne třeba divočák,“ řekl spíše z legrace, ale to mě vystrašilo na tolik, že jsme přidali do kroku a za chvíli jsme viděli světlo z vesnice.

„Víš o tom, že máš moje vysvědčení?“ ptala jsem se ho, když jsme vyšli na silnici a já se cítila relativně v bezpečí.

„Vím,“ usmál se. „A víš o tom, že seš pěkná šprtka?“

„Šprtka s trojkou? To určitě.“

„Víš co?“ zastavil se před návsí. „Nadiktuj mi své číslo, abych ti mohl to lejtstro vrátit,“ navrhl.

Nadiktovala jsem mu své číslo, on mě prozvonil.

„Díky za záchranu života,“ řekla jsem, když jsme došli na náves a utekla jsem za vrata našeho statku.

Podle bot jsem poznala, že je táta už doma. Asi spal, protože všude byl klid a tma. Dala jsem si rychlou sprchu a v delším triku, které jsem měla na spaní, zašla k sobě do pokoje. Akorát jsem si uložila Viktorovo číslo a chystala se spát, když mi od něj přišla SMS: ZACHRANIL JSEM TI ŽIVOT, TAK TED ZACHRAN MUJ A POJD VEN.

Vyšla jsem ze dveří a pod schody viděla Viktora, jak drbe Sambu za ušima.

„Co tady blázníš?“ šeptala jsem.

„Iveta ještě není doma a já nemám klíč od domu. Nechci tetu se strejdou budít,“ šeptal také.

„A co já s tím?“ nechápala jsem.

„Říkal jsem si, že jako tvůj záchránce si zasloužím smilování a necháš mě chvíli u sebe, než se Iveta vrátí.“

„Blázníš?“

„Ne, myslím to naprosto vážně. Přece mě nenecháš sedět na návsí na lavičce, jak nějakého bezdomovce,“ vstal od Samby a šel po schodech nahoru.

„Ale já mám kluka,“ řekla jsem a ani nevím proč.

„Já vím,“ usmál se. „Vždyť já tě nechci znásilnit, ani s tebou spát, teda, jestli nechceš,“ dodal pobaveně.

Po těchto slovech jsem zrudla tak, že rajče bylo na rozdíl ode mě bílé. Naštěstí byla venku velká tma.

„Dobrá,“ šeptala jsem po chvíli zaváhání. „Ale potichu táta spí.“

S úlevou jsem za námi zavřela dveře od pokoje a pro jistotu je zamkla.

„Táta spí a máma ne?“ ptal se Viky a lehl si na mé letiště.

„Máma má noční a ty švihej z mé postele.“

„Proč?“ protáhl se. „Je dost velká. Sem se v klidu vejdem oba.“

„Na to zapomeň,“ vytáhla jsem ze skříně karimatku, deku a vykázala ho na zem. „Máma přijede po sedmý ráno, tak bych byla nerada, kdyby tě tady viděla. Vlastně bych byla ráda, kdyby se o tomhle tvým noclehu nikdo nedozvěděl.“

„Na mě se můžeš spolehnout,“ vstal z mé postele a lehl si na karimatku. „To by bylo tak zlé?“ ptal se, když se pohodlně uvelebil jen v trenýrkách.

„To víš hochu. Lančov není Brno. Tady se kolikrát o sobě dovíš to, co ani netušíš,“ zhasla jsem světlo a lehla si do své postele.

„Dobrou noc,“ popřál mi.

„Dobrou,“ řekla jsem a zavřela oči. Chvilí jsem napjatě ležela a špicovala uši, jestli Viky něco nebude zkoušet, ale nic se nedělo. Za chvilí bylo v pokoji slyšet jeho pravidelné oddychování.

„Petro!“ ozvalo se bouchání na dveře. „No tak Petro!“ volala máma.

Líně jsem otevřela oči. Na zemi ležela prázdná karimatka a na ní složená deka. Protáhla jsem se a rukou o něco zavadila. Koukla jsem se vedle sebe na polštář, kde ležela čajová růže. S úsměvem jsem si k ní přivoněla.

Opětovné bouchání na dveře.

„Jo!“ zavolala jsem a v rychlosti schovala karimatku zpět do skříně.

„Kolikrát si myslíš, že tě budu budit?“ otevřela máma dveře.

„Kolik je?“ ptala jsem se.

„Bude osm. Sundej si povlečení a dones ho dolů,“ zavelela a zase odešla.

S povzdechem jsem udělala, co mi máma nařídila.

„Jsem si dnes chtěla trochu přispat,“ brblala jsem a z chlebníku si vylovila rohlík.

„Venku je krásně a do odpoledne prádlo krásně uschne,“ odpověděla mi máma. „A namaž si ten rohlík,“ dodala. „Volala babička. Až se najíš, tak tam zajed’ na kole.“

„Ale já jdu dnes do práce,“ protestovala jsem.

„Máš tam být až v jednu, ne? Na oběd to domů stihneš a autobus ti jede o půl jedné.“

„Ty bys mohla řídit planetu,“ vstala jsem a šla se převlíct.

Ze stodoly jsem si vytáhla své kolo a šlapala tři kilometry za babičkou. Kikinka za plotem se mohla uštkat, když mě viděla.

„Kikinko, ty potvůrko,“ volala jsem na ni přes plot. Kolo jsem dovezla za branku a šla do domu.

„Ahoj babi!“ volala jsem v chodbě.

„Petruško!“ vítala mě radostně. „Posílá tě máma?“

„Jo, prý jsi volala. Co potřebuješ?“

„Posaď se a dej si koláč,“ nabízela mi. „Potřebuji jen otrhat jahody. Letos se jich urodilo nějak moc a sama bych je neposbírala. Ty moje klouby,“ postěžovala si a postavila přede mne hrnek s vonící kávou. „No tak povídej, jaké bylo vysvědčení?“ posadila se naproti mně.

„Prolezla jsem,“ řekla jsem a zakousla se do tvarohového koláče.

„Tos to vzala pěkně zkrátka. A co kluci? Pořád chodíš s tím... Lukášem?“ přemýšlela chvíli nad Lukášovým jménem.

„Pořád,“ řekla jsem a napila se kávy.

„A víš o tom, že to není zdravé od mládí se upnout jen na jednoho mužského? Věř mi, vím, o čem mluvím. Každý mladý člověk by se měl pořádně vyřádit, nebo začne blbnout pozdě, když už má rodinu.“

Babička je sexuální poradkyně, už v důchodě. A její názory jsou oproti máminým až moc moderní.

„Jdu posbírat ty jahody,“ řekla jsem raději a vyšla s košíkem na docela prostornou zahradu.

„Děkuji, seš hodná,“ vzala si ode mě košík jahod.

„V pondělí přijdu zas a pomůžu ti,“ loučila jsem se s ní.

„To už pospícháš?“ ptala se zklamaně.

„Musím,“ pokrčila jsem rameny. „Dnes mi začíná brigáda. Tak v pondělí se stavím,“ políbila jsem ji na tvář.

„Tak co babička?“ ptala se máma, když propichovala právě uvařené jahodové knedlíky.

„Dobrý, slíbila jsem jí, že se v pondělí stavím,“ nabírala jsem si dva jahodové knedlíky.

„Tak hotovo,“ utírala si máma ruce do utěrky. „Až se najíš, dej nádobí do myčky a prádlo taky stihneš pověsit, než ti pojede autobus. Jdu si na chvíli lehnout,“ záukolovala mě a šla do koupelny.

„Skvělý,“ řekla jsem polohlasně.

„Co tady brbleš dcero?“ přišel do kuchyně uzívaný táta.

„Nic,“ mávla jsem rukou.

„Proč ještě nespíš?“ podivil se. „Vždyť jdeš až na jednu, ne?“

„Kdybych spala do teďka, to by byla paráda, ale znáš mámu. Už jsem byla i u babičky.“

„No jo, co naděláme,“ souhlasně kývl a nabral si osm knedlíků, které si bohatě posypal tvarohem a cukrem. „Ale vařit máma umí, to se musí nechat,“ říkal mi s plnou pusou.

„Láska prochází žaludkem, ne?“ začala jsem skládat nádobí do myčky. „Co u Lukáše? Jak to včera probíhalo?“

„Docela špatně. Narodila se dvě kůzlata, ale jedno bylo bohužel mrtvé.“

„To je mi líto.“

„Musím se tam stavit, jestli je všechno v pořádku,“ mumlal si spíš pro sebe. „Lukáš je šikovný, bude z něj dobrý veterinář,“ chválil ho táta. „Nezajdeš tam se mnou?“

„Proč ne, ale o půl jedné mi jede autobus, musím ho stihnout.“

„Klid dcero, já tě na zámek odvezu. Stejně musím do Vranova.“

„Tak já ještě počkám, až dopere pračka, abych to pověsila, a přijdu tam za tebou,“ řekla jsem a šla si do pokoje vybrat nějaké vhodné oblečení.

Na mobilu mi blikala SMS od Vikyho: KRASNĚ JSEM SE S TEBOU VYSPAL, I KDYŽ NE DOSLOVA.

S úsměvem jsem dala čajovou růži do malé vázičky, kterou jsem postavila na psací stůl.

Lukáš se tvářil uraženě. Na můj pozdrav mi ani neodpověděl. Šla jsem do chlívků za tátou, který právě oznamoval všem zúčastněným, že kozlík bude v pořádku.

„Petruško, nedáš si něco?“ ptala se mě Lukášova máma. „Lukáši, co se tváříš, jako by ti všichni ubližovali, upaluj Petrušce do kuchyně pro zmrzlinu.“

„To je v pořádku paní Prášková,“ usmála jsem se na ni mile. „K obědu jsem měla jahodové knedlíky, na sladké nemám chuť.“

„Teda mamó, co jí nabízíš zmrzlinu? Takové jedno chlazené by to chtělo v tomto vedru, nemám pravdu?“ smál se pan Prášek.

„A to jsou k nám hosté!“ volala paní Prášková, když se otočila k brance, protože se jejich pes rozštěkal. Za bránou stála Iveta a Viky.

„Přišli jsme se podívat na vaše mimino,“ smála se na ně Iveta.

„No jen pojd'te,“ zval je pan Prášek dál.

„Teda, ten je ale krásný,“ rozplývala se Iveta nad bílým stvořením.

„Ale je to kozel,“ řekla smutně Prášková. „No co, do klobás bude dobrej.“

„A tebe ještě neznám,“ všiml si pan Prášek Vikyho.

„To ani nemůžete, nejsem odtud,“ usmál se na něj.

„Přijel se na nás podívat z Brna,“ řekl Lukáš protivným hlasem.

„Tož at' se ti u nás líbí,“ popřál mu Prášek.

„To ono se mu tady líbí,“ žduchla do něj Iveta ramenem. „Dokonce až tak, že na dnešek vůbec nespál doma,“ neopomněla dodat.

Viky se na mě po Ivetiných slovech podíval a já mírně zrudla. Lukáš si naštěstí ničeho nevšimnul.

„Tati, pojedeme?“ ptala jsem se.

„Už, vydrž, jen si opláchnu ruce a jedeme.“

„Kam ten spěch?“ ptala se Prášková.

Táta jí a samozřejmě i všem, co byli u Prášků na dvoře, prozradil, že dnešním dnem začínám provázet na zámku. Viky se na mě překvapeně podíval. Toho už si Lukáš všimnul. Vzal mě za ruku a popošel se mnou kousek stranou.

„Ty si myslíš, že se ke mně nedonesla, jak jsi šla od vody sama domů a hned na to se Viky záhadně vytratil?“ spustil na mě Lukáš vyčítavě.

„A ty si snad myslíš, že bych sem za tebou přišla, kdyby mezi námi k něčemu došlo?“

Chvíli jsme se navzájem hypnotizovali.

„Promiň,“ řekl Lukáš sklesle.

„Lukášku,“ pohladila jsem ho po tváři. „Neblázni.“

„Petro!“ volal na mě táta. „Jedeme!“

„Tak to já se na zámku objevím co nejdřív,“ mrkl na mě Viky. Na Lukáše hodil mírný škleb, rozloučil se a společně s Ivetou odcházeli.

„Provokuje,“ pošeptala jsem Lukášovi a dala mu pusku. „Asi pro to, že mu to hrozně usnadňuje.“

„Čím jako?“ ptal se Lukáš.

„Tím, jak žárlíš,“ usmála jsem se na něj a běžela za tátou do auta.

Jako první skupinku na prohlídku, jsem vyfasovala tábor. Trošku jsem si oddychla, protože ty děti nezajímalo, co jim říkám a jejich doprovod, holka a kluk, měli spíše oči pro sebe.

Celkem vzato proběhl první den v klidu. Střídali jsme se tři po půlhodinových intervalech, tak jsem měla čas projít si všechna možná zákoutí, která mě zajímala.

„Až budeš mít na ráno,“ říkal mi důvěrně kastelán, „Tak tě pustím do archivu. Ale musíš tam být maximálně opatrná.“

Domů jsem přijela autobusem a těšila se na sprchu.

„Petro, zalij zahradu,“ velela máma hned po mém příchodu domů.

„Proč zase já?“ řekla jsem otráveně. „Karolína se má nejlíp,“ vzpomněla jsem si na moji o pět let starší sestru. „Odstěhovala se s Romanem pryč a sem si jednou za čas přijede nafasovat to, o co se tady celé léto snažíme.“

„No vidíš!“ zvolala. „Karolínka volala. Přijede v neděli na celý týden.“

„Tak to je dobře. Taky by mohla pomoci.“

„Tak s tím nepočítej. Přijede si odpočinout. Víš, co se za celý rok nalítá, chudinka.“

„Chudinka jsem tady spíš já. Od rána lítám, jak šus. Nejdřív k babičce, potom na zámku a teď, abych ještě zalívala zahradu.“

„Však ono tě neubude. Za půl hodiny bude večere, tak si pohni.“

Po večeři jsem vzala Sambu, a zahradou kolem polí jsem se s ní šla vykoupat v této době k osamělému rybníku.

„Smrdíš rybinou,“ řekla mi máma, když si vařila kávu.

„Taky tě mám ráda,“ ušklíbla jsem se na ni.

„Já tě...“ hodila po mě utěrku. „Trdlo,“ řekla zvonivým smíchem. „Budeš se semnou dívat na televizi?“

„Ani ne. Raději si půjdu lehnout. Mám toho za dnešek tak,“ ukázala jsem nad hlavu.

Čisté a voňavé povlečení, jsem měla složené na posteli. S povzdechem, jsem si povlíkla peřinu a polštář. Když jsem šla ze sprchy, volala na mě máma. Jen jsem se vyklonila přes zábradlí.

„Prosím tě, proč trháš sousedům čajové růže? Kdyby tě někdo viděl, byla by zbytečná ostuda.“

Na to jsem jí neodpověděla. Nebylo co říct. Přiznat se, že jsem tu růži neutrhla já, ale Viky, by mi nijak nepomohlo.